

πού θάβλεπε τὸ σπίτι... τὸ γάμο τῆς Ἀννούλας!...

Μὲ τὰ μάτια διάπλατα ἀνοικμένα ἐκύτταζε ἔξω ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο... μὰ ἀνέκφραστη ὀδύνη και μὰ φοβερὴ τύψη τὸν ἐπνιγε. Αὐτὸ πού ἔβλεπε δὲν ἦταν πιά παρά ἓνα ὄνειρο, ὁ ἴσκιος μιᾶς περασμένης εὐτυχίας πού εἶχε σβύσει πιά γιὰ πάντα. Σὰν ἄστραψι πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του μιά φοβερὴ εἰκόνα. Θυμῆθηκε ὅταν εἶχαν πάει ὕστερ' ἀπὸ τρία χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ν' ἀνοίξουν τὸν τάφο του, γιὰ νὰ φυλάξουν τὰ ὄστιά του· μόλις ξεσκέπασαν τὸ φέρετρο πήρε γιὰ μιά στιγμή τὸ μάτι του τὸν ἴσκιό τῆς μορφῆς του πού ἔπεσε εὐθύς σὲ σκόνη μόλις ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀέρα. "Ἐνα ῥιγὸς τὸν πέρασε" ἔφερε ἄθελια τὸ χέρι του μπροστὰ στὰ μάτια του γιὰ νὰ κρύψη τὴν εἰκόνα, ἔπειτα σὺρθηκε ὡς τὴν πόρτα, ἀνοίξε και πῆγε μέσα.

Ἡ Ἀννούλα ἔτρεξε ὅλη χαρὰ νὰ τὸν καλωσορίσει :

— Τί ἐγίνες τὸ μεσημέρι Γιώργο ;...

— Εἶχα πολλή δουλειά στὴν τράπεζα και ἀναγκάστηκα νὰ ταιμπήσω κάτι ἔξω και νὰ ξεαναγορίσω ἀμέσως, κατῶρθωσε μὲ δυσκολία νὰ πῆ, κυττάζοντας ἄλλοῦ.

Δὲν μπορούσε νὰ τὴν κυττάξῃ στὸ πρόσωπο, μιά διάθεση νὰ λυθῆ σὲ δάκρυα τὸν ἐπνιγε. Μόλις κατῶρθανε νὰ συγκαταβῆ.

— Πάρε τὸ καπέλλο του νὰ τὸ κρεμάσεις, κί' ἄσε τὸ παιδί πού ναι κουρασμένο νὰ καθίση, πρόσταξε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας του, τὴν Ἀννούλα πού εἶχε ἀρχίσει νὰ ρωτᾷ τὸ Γιώργη ἂν εἶδε τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ἂν τοῦ εἶπε νὰ τῆς πῆ τίποτα, ἂν θάρχότανε μετὰ τὸ φαί νὰ πᾶνε στὸ θέατρο.

Ἐσέρβριαν τὸ σούλα. Προσπάθησε νὰ φάη καναδυὸ κουταλιές, μὰ στάνηκε ἄδύνατο· δὲν πῆγαινε κάτω τὸ φαί. Ἀπέναντί του ἀκριβῶς ἦτανε κρεμασμένη ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα του, χωρίς νὰ τολμᾷ νὰ σηκώη τὰ μάτια, αἰσθανόταν τώρα τὸ περιήφανο βλέμμα τοῦ γεροσυνηταγματάρχου νὰ τὸν πιέζη σὰ μιά κατηγορία.

Ἐορῆξε δυὸ φευγαλέες ματιές στὴ μητέρα του και στὴν Ἀννούλα πού ἔτρωγαν ἡσυχά ἢ τραγικῶς τὴν ἀνυποψία γιὰ τὴ συμφορά πού ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμή θὰ πλάκωνε τὸ σπίτι, τοῦ ράϊσε τὴ καρδιά. Ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τέτοια συγκίνηση ἀπ' τὴν ὑπαρξή τους. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα, αὐτὴ ἡ γλύκα τῆς οἰκογενειακῆς στοργῆς, ἀποτελοῦσε μιά πολὺ μεγάλη ἠδονή, μιά ἀπάνταστη εὐτυχία, πού τώρα θὰ τὴν ἔχανε, πού τὴν ἔχασε, ἐννοιοῦσε τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία της. "Ὅλα, ὅλα, και τὰ παιδ ἀσημαντα πράγματα ἔπαιριαν μιά πολὺ μεγάλη σημασία μέσα του, ἀπὸ τὸ παλαιὸ ρολοῖ δίπλα στὸ τζάκι, ἴσα μὲ τὰ μικρὰ καθράκια πού στολίζαν τοὺς τοίχους, ὅλος αὐτὸς ὁ μικρόκοσμος τοῦ σπιτιοῦ πού ἀποτελοῦσε ὡς χθὲς τὴ ζωὴ του, ἦτανε μιά βαθύτατη πηγὴ ἀγάπης και στοργῆς.

Παλιές εἰκόνας εὐτυχισμένων ἡμερῶν τοῦ ἦσαν στὸ νοῦ, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου τ. ὡ πατέρα του, ὁ στρατός κ' οἱ μουσικῆς πού εἶχαν ἔρθει ν' ἀποδώσουν τίς τιμές στὸν ἐνδῆξο συνηταγματάρχη, ἔπειτα ἡ τελευταία οἰκία τῆς μορφῆς του μόλις ἀνοίξαν τὸ φέρετρο γιὰ νὰ φυλάξουν τὸ ὄστιά του ἀνακατεμμένη μὲ τὴν οἰκία τῆς οἰκογενειακῆς εὐτυχίας πού εἶχε δεῖ, ἔξω ἀπ' τὸ φωτισμένο τζάμι...

— Μὰ τί ἔχεις Γιώργο, γιατί δὲν τρώς ; ἐρώτησε μὲ κάποιον ἀνησυχία ἡ μητέρα του.

— Δὲν ἔχει τίποτα, λέει. Ἐχει ἐργασθεῖ πολὺ κ' ἐννοιοῦσε νά ναι λίγο ἀδιάθετος.

— Πρόσεξε μὴν πάει κί' ἀρρωσθήσεις, κ' εἶνε γρουσουζιά τέτοιες μέρες, ἀπάνω στὶς χαρὲς μας, ἔεακολούθησε ἡ μητέρα του.

— Μὴ λές κακὸ λόγο, πετάχτηκε ἡ Ἀννούλα, μ' ἓνα ναζιάρικο παρόνο :

— Μὴν εἶνε λυπημένος ὁ Γιώργης πού θὰ παντρευτῆ μεθ' αὐριο ἢ Ἀννούλα ; ρωτᾷει.

— Λυπημένος ! κάθε ἄλλο ! Εὐτυχισμένος, πολὺ εὐτυχισμένος εἶνε !... Πῶς μπόρεσες νὰ κᾶνης τέτοια σκέψη, Ἀννούλα ἀγαπημένη, χρυσὴ ἀδελφοῦλα; Θὰ εἶνε καλὰ και χαροῦνιμος ὁ Γιώργης... κί' ἴσως ἀπ' τὴν πολὺν χαρὰ του τοῦρχνοντι δάκρυα στὰ μάτια... Καί θέλει νὰ φωνάξῃ... εἶνε τόσο μεγάλη ἡ χαρὰ ποῦρχεται στὸ σπίτι !... ποῦχει ἔρθει κί' ὄλας... πού ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, θὰ χτυπήση τὴν πόρτα !..

Τὸ παλιὸ ρολοῖ σταμάτησε ἀπότομα. Μιά βουβαμάρα χυθῆκε στὸ δωμάτιο. Σὰν νὰ εἶδε κάποιον μυστηριώδη σημασία στὸ σταμάτημα τοῦ ρολοιοῦ ὁ Γιώργης ἀνατρίχιασε. Ἐγίνε μιά μικρὴ σιωπὴ γεμάτη ἀπὸ κάποιον ἀγωνιώδη προσδοκία...

Ἐαφνικὰ τρεῖς κτύποι ἀκούστηκαν στὴν πόρτα.

— Ὁ Νίκος θά ναι, εἶπε μὲ χαρὰ ἡ Ἀννούλα, κ' ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, νομίζοντας πὸς θά ναι ὁ ἀρραβωνιαστικός της.

Ἡ ἀναπνοὴ τοῦ Γιώργη κόπηκε.

— Ἐνας ἀξιωματικός ρωτᾷει ἂν κἀνεὶται ἐδῶ Ἐνας Δίημα, λέει ἡ Ἀννούλα, πού γύρισε, μὲ μιά ἀπογοητευτικὴ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της, ἐσένα θὰ θέλει Γιώργο :

— Ναί, ναί, ἔξρω, δὲν εἶνε τίποτα, νὰ περάση μέσα στὸ σαλόνι μιά στιγμή κ' ἔφρασα, και νὰ πάρω ἀπὸ τὴν κἀμαρὰ μου... κατῶρθῶνε νὰ πῆ ὁ Γιώργης, και μὲ ὑστάτη προσπάθεια νὰ φωνῆ ἀπαθῆς σηκῶθηκε και πῆγε στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Στὸ μυαλό του ξετυλλάγεται ἓνα πλῆθος εἰκόνας μὲ μιά τέτοια γρηγοράδα πού τοῦ φέρνει ἔζαλη. Ἡ τελευταία εἰκόνα πού εἶχε δεῖ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τὸ «Μπουκέτο» ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του κατέστη τὸ μεναδικὸν ἐντρύφημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κυκλοφοροῦν ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φύλλα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ Διευθύνσις τοῦ Περιοδικοῦ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐρυτάτην διάδοσιν και ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν, ἀπεφασίσε νὰ ἐρίσῃ τὴν τιμὴν τῆς συνδρομῆς ἀντὶ μιᾶς λίρας Ἀγγλίας εἰς δραχ. 180 ἔτησίως, τὴν ἴσην ἰσοδυναμοῦσαν— ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ταχυδρομικὰ— πρὸς τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἑσωτερικοῦ.

Κατέπιν τοῦτου εἰ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Ἕλληνες ἄς σπεύσωυν νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰς συνδρομὰς των εἰς δεσυχμὰς ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἐκπτώσεως τῆς δραχμῆς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψωμεν και εὖτω θὰ ἔχουν μὲ ἡμίσειαν περίπου ἀγγλικὴν λίραν, ἐπὶ ἐν ἔτος τὸ «Μπουκέτο» νὰ τοὺς τέρπῃ και νὰ τοὺς διασκεδάσῃ.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

Ἄλορδος Ἄσμπουρν, ἓνας Ἀγγλος εὐγενὴς πού ζοῦσε πρὸ πενήντα ἐτῶν, ἦταν γνωστός, ὄχι μόνον γιὰ τὴν κολοσσότην του περιουσία, ἀλλὰ και γιὰ τὴν φοβερὴν του τσιγκουνιά.

Μιά φορὰ παρενοῖκετο σὲ μιά ἐορτὴ πού εἶδικο χάριν κάποιου φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ στὸ Παρίσι. Ἡ δούκισσα Μέττερνιχ, σύζυγος τοῦ πρέσβεως τῆς Αὐστρίας, τὸν παρεκάλεσε ν' ἀγοράσῃ κάτι πρὸς φέρελος τῶν φτωχῶν.

— Θέλετε ν' ἀγοράσετε αὐτὸ τὸ κουτί γιὰ τὰ τσιγὰρα ; τοῦ εἶπε.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, ἀπήντησε ὁ λόρδος, δὲν καννίζω.

— Τότε πάρτε αὐτὸν τὸν κονδηλοφόρο.

— Λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν γράφω ποτέ. Αὐτὴν τὴν δουλειά τὴν ἔχει ἀναλάβει ὁ γραμματεὺς μου ! ἀπάντησε πάλιν ὁ λόρδος.

Ἡ δούκισσα τοῦ προσέφερε τότε μιά μπρομιοῖρα.

— Θὰ πάρτε αὐτὴ τὴν θαμασία μπρομιοῖρα, τοῦ εἶπε μὲ τὸ γλυκύτερο της χαμόγελο...

— Δὲν τρώγω ποτέ μου γλυκὰ κυρία...

— Ἀσφαλῶς ὄμως θὰ πλένεσθε, τοῦ εἶπε ἡ δούκισσα χαμογελώντας και τοῦ προσέφερε ἓνα κουτί σαποῦνια.

Ἄλορδος δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ξεφύγῃ και ἀναγκάστηκε νὰ πληρώσῃ τὰ σαποῦνια στὴν ἔξωφρενικὴ τιμὴ πού τοῦ ζήτησε ἡ δούκισσα.

ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ...

Ἄλορδισμος Ἀγγλος χειροῦργος Σάρπ ἠνοχλεῖτο ὑπερβολικὰ ὅταν τὸν ἐκαλοῦσαν σ' ἓνα ἀσθενὴ γιὰ ψύλλου πύδημα. Μιά μέρα τὸν ἐκάλεσαν νὰ πάη σ' ἓνα γνωστὸ μέλος τῆς ἀριστοκρατίας, ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορότερα. Ἐτρεξε μαζί μὲ ὄλα του τὰ εργαλεῖα και εἶδεν ὅτι ὁ ἀσθενὴς εἶχε μόλις γδῶρει τὸ πόδι του. Ἐγραψε τότε μὲ συνταγὴ και τὴν ἔδωσε σ' ἓναν ὑπηρετὴ νὰ τὴν πάη στὸ φαρμακεῖο και νὰ τὴν φέρῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρὸ γρήγορα.

— Τρέξε μὴν χάνεις οὔτε λεπτό ! εἶπε στὸν ὑπηρετῆ. Ἄλορδισμος κινῆθηκε ἀπ' τὸ φόβο του.

— Εἶνε λοιπὸν τόσο σοβαρὸ, εἶπε μὲ ταραχὴν ὁ τραυματίας κατατρουγαγμένος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σάρπ, ὑπάρχει φόβος νά... γίνεται καλὰ ἂν ἀργήσῃ νᾶρθῃ ὁ ὑπηρετῆς, εἶπεν ὁ Σάρπ γελώντας εἰρωνικὰ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Ἐρευνα» ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ «Χαρακτῆρες» τοῦ Θεοφράστου κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Μαρίνου Σιγοῦρου και πωλοῦνται εἰς τὰ Ἀθηναϊκὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ 17 Δραχμῶν.

ἔξω ἀπ' τὸ φωτισμένο τζάμι, ἔσχωρίζε μέσα σ' αὐτὸ τὸν κνεκῶνα... τὸ εἰρηνικὸ χαμόγελο τῆς μητέρας του... τὸ παιδιακίσιό πρόσωπο τῆς Ἀννούλας... ἡ σεβάσιμα μορφὴ τοῦ πατέρα του πού κῦτταζε ἀπ' τὸν τοίχο... τὸ βλέμμα του εἶν' ἀπάνω του και τὸν καίει...

Ἐνα κρὸ χέρι τοῦσφιζε τὴν καρδιά. Ἀνοῖξε ἀποφασιστικὰ τὸ συρτάρι του, πήρε τὸ πιστόλι του, ἀκούμπησε τὴν κᾶνα στὴν καρδιά του και πίεσε τὴ σκανδάλῃ.

Μέσα στὸ κλειστὸ δωμάτιο, ὁ κρὸτος τοῦ πιστολιοῦ ἀκούστηκε φοβερός σὰ νὰ γκρεμιστῆκε ὄλε τὸ σπίτι. **Γ. Ι. Μπεῦρλος**

